

Tretten måder at se en solsort på

Wallace Stevens

I

Mellem tyve snehvide bjerge,
Var et eneste der bevægede sig
Solsortens øje.

II

Jeg var i tre sind,
Som et træ
Hvor der sidder tre solsorte.

III

Solsorten hvirvlede i efterårsvindene.
Den var en lille del af pantomimen.

IV

En mand og en kvinde
er ét.
En mand og en kvinde og en solsort
Er ét.

V

Jeg ved ikke hvad man skal foretrække,
Tonefaldenes skønhed
Eller hentydningernes skønhed,
Solsorten der fløjter
Eller lige bagefter.

VI

Istapper fyldte det lange vindue
Med barbarisk glas.
Solsortens skygge
Krydsede det, frem og tilbage.
Stemningen
Tegnet i skyggen
En årsag umulig at tyde.

VII

O tynde mænd af Haddam,
Hvorfor forestiller I Jer gyldne fugle?
Ser I ikke hvordan solsorten
Piler rundt om fødderne
på kvinderne der omgiver Jer?

VIII

Jeg kender ædle accenter
Og klare, uundgåelige rytmer;
Men tillige ved jeg
At solsorten er inddraget
I det jeg ved.

IX

Da solsorten fløj ud af syne,
Markerede den kanten
Af en ud af mange cirkler.

X

Ved synet af solsorte
Der flyver i et grønt lys
Ville selv velklangens ruffersker
Udstøde et skarpt skrig.

XI

Han kørte over Connecticut
I en glaskaret.
En gang blev han gennemboret af frygt,
fordi han forvekslede
Ekvipagens skygge
Med solsorte.

XII

Åen bevæger sig.
Solsorten må være på vingerne.

XIII

Hele eftermiddagen var det aften.
Det sneede
Og var på nippet til at sne.
Solsorten sad
I cederens grene.